

λιωτῶν καὶ αὐτοῦ, ἐνεργούντος κατ' ἐντολὴν τῶν προϊσταμένων τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας, ἐξ ἧς προέκυπτε πόσον ἐμόχθησε νὰ πείσῃ τοὺς γενναίους ἐκείνους πολεμιστὰς ὅτι ἡ παράτασις τῆς πολιορκίας τοῦ Ἀλῆ ἦτο σωτηρία τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅτι ὑπέκριντες εἰς τὴν θέλησιν τῆς πατρίδος καὶ λησμονοῦντες τὸ ἀσβεστον κατὰ τοῦ Τεπελενλῆ μίσος των ἔπρεπε νὰ πολεμήωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ μεθ' ὅσης ἐδύναντο περισσοτέρας γενναιότητος, μέχρις οὗ συνταχθῶσιν αἱ δυνάμεις τοῦ ἔθνους καὶ ῥιζοβολήσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐπαναστατῶν τὸ πολεμικὸν φρόνημα.

Κατ' ἀρχὰς οἱ Σουλιῶται, διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν Μάρκου Μπότζαρη καὶ, ἂν ἡ μνήμη δὲν μὲ ἀπατᾷ, Ζέρβα καὶ Δαγγλῆ, δὲν ἔσπερον κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μολύνωσι τὰ ξίφη μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ αἰμοχαροῦς δημίου των ἄλλ' ὁ Σικελιανός, διὰ τῶν μελιρρῦτων καὶ πατριωτικωτάτων λόγων του, κατῴρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπερανθρώπινον ἐκείνην θυσίαν.

Ὅλοι τότε μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι προθύμως ἐθυσίαζον ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος καὶ φιλαυτίαν καὶ πάθη, μόνον ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος. Ὅλοι εἰργάζοντο, ὅλοι ἐμόχθουν, ὅλοι ἔπασχον εὐχαρίστως χωρὶς ν' ἀποβλέπωσιν εἰς ἀμοιβάς, χωρὶς νὰ ἐγείρωσιν ἀξιώσεις ἐρειδομένας εἰς πατρογονικά κατορθώματα. . .

Ἀλλὰ τώρα ;

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΦΡΙΤΗΣ.

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * K]

Συνέλιμα. 381 σελ. 419

Εἶχον ἀδελφὴν πρεσβυτέραν ἐμοῦ κατὰ τινα ἔτη ὠνομάζετο Ἰουδῆ. Κατὰ τὰς ἐν τοῖς νοσοκομείοις διατριβάς μου, κατὰ τοὺς ἀγωνιάς μου ἐναντίον τῶν πρώτων δυσχερειῶν τοῦ σταδίου μου ἡ Ἰουδῆ δὲν εἶχε καταλίπει τὴν μικρὰν πόλιν τῆς Καρστόνης. Ἦναγκασμένη ν' ἀτενίζῃ ἀείποτε τὸν αὐτὸν ὀρίζοντα, κατεπέσθη ἐπὶ τέλους, ὅτι οὐδὲν ὕψιστατο πέραν τῆς γενεθλίου αὐτῆς πόλεως.

Ἦπῃρχον ἐν Καρστόνῃ, ὡς ἐν γένει ἐν πάσῃ μικρᾷ πόλει, κάτοικοι βασιζόμενοι τὴν φιλαυτίαν αὐτῶν ἐν τῇ σπουδαιότητι καὶ ἐν τοῖς ἀξιώμασι τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἦσαν οὕτως εἰπεῖν ὑποτελεῖς. Πᾶσα πράξις καὶ πᾶν σημεῖον τῶν οἰκοδεσποτῶν τοῦ Βρανδῶνος, πᾶσα μεταβολὴ ἐπιστάτου, θεράπωντος ἢ κηπουροῦ ἐν τῷ πύργῳ, πᾶσα νέη στολὴ, εἴτε τῆς μαρκησίας με:αβιανούσης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἴτε τῶν θαλαμηπόλων ἐρχομένων εἰς τὴν πόλιν νὰ φλυαρήσωσιν, αἱ ἀσχολίαι αὐτῶν, ἡ ὑγεία, αἱ συμπάθειαι καὶ αἱ ἀντιπάθειαι ἀπετέλουν τὸ μόνον τῶν συνδιαλέξεων αὐτῶν ἀντικείμενον, τὴν ἡμέραν ἐν τῷ περιπάτῳ, τὴν δὲ ἐσπέρην ἐν ταῖς οἰκογενειακαῖς συναναστροφαῖς.

— Πῶς ἐφάνετο ἡ μαρκησία;—Πότε θὰ ἐπανεῖλθῃ ὁ μιλόροδος ἐκ Λονδίνου;—Πῶς ἐκούμῃθῃ ὁ μικρὸς κόμης; κ. τ. λ.

Λουδοβίκος ὁ δέκατος τέταρτος ἐν τῷ κολοφῶνι τοῦ μεγαλεῖου καὶ τῆς φήμης του δὲν ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ τῶν ἐν Βερσαλλίᾳ αὐλικῶν του, ὅπως ἡ οἰκογένεια Βρανδῶνος ἐν Καρστόνῃ.

Πλανῶνται μεγάλως οἱ πιστεύοντες, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τείνει φύσει πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνεξαρτήτου βίου. Τοῦτο εἶναι ὁ κλῆρος σπανίων τινῶν πνευμάτων. Ὁ θαυμασμός τῶν ἀνωτέρων, ἡ κολακεία, ἡ ταπεινότης καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς ἐνώπιον τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου εἶναι οὐ μόνον ἡ εἰμαρμένη, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἡ κλίσις τῆς μεγάλης πλειοψηφίας.

Πᾶσα πράξις τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας ἦτο βέβαιον, ὅτι ἤθελε τύχει τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας ἐν Καρστόνῃ. Τοῦτο αὐτὸ συνέβαινε ἐν γένει καὶ διὰ τὸν ἐπιστάτην κ. Banks, ἢ τὴν κυρίαν Newcome, πρόσωπα σπουδαιότατα καὶ ἐπιρροῆς ἐν τῇ οἰκείᾳ σφαίρᾳ. Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ. Πᾶσα αὐτῆς πράξις, πᾶς λόγος, βλέμμα, ἐνδύμα ἀπήρεσκεν ἐν γένει ἐμισεῖτο ἢ ἐφθονεῖτο. Καὶ τίς ἦτο αὕτη ἐπὶ τέλους; Ἡ χῆρα πτωχοῦ ἀξιώματιοῦ! Καὶ διατί ἰδίως αὕτη ἐπροτιμήθη πάσης ἄλλης ἐν τῇ ὑψηλῇ θέσει, ἣν κατεῖχε σήμερον;—Νὰ γευματίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν κυρίων ἐν τῷ πύργῳ! Νὰ θερμηνῆται εἰς τὸ αὐτὸ πῦρ, νὰ κάθηται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετὰ τῆς μαρκησίας Βρανδῶνος ἀμαξίου! Οὐδεμία ἄγχιμος δεσποινὶς τριάκοντα πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἐν Καρστόνῃ νὰ μὴ θεωρηθῇ πρὸς πληρωτὴν τῆς εὐαρέστου ταύτης θέσεως καταλληλοτέρα τῆς ψυχρᾶς καὶ μεμετρημένης κυρίας Καρτθράϊτ, τοῦ μαρμαρίνου τούτου ἀγάλματος!

Οὐδ' ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ κοσμηθῆται ἡ κυρία Καρτθράϊτ ὑπὸ ἀποκρύφων τινῶν ἀνεκτιμήτου ἀξίας ἰδιοτήτων, ὧν ἐστεροῦντο αὐταί, διότι οὐδὲν ἔβλεπον ἐπέκεινα τοῦ στολισμοῦ καὶ τοῦ συμποῦ.

Ἄν αὐταί ἔζων ἐν τοῖς χρόνοις καθ' οὓς ἐπίστευον εἰς τὴν μαγειρίαν, ὕπῃρχον βεβαίως ἰσχυροὶ λόγοι, ὅπως ἡ κυρία Καρτθράϊτ πυρποληθῇ ὡς μάγισσα. Ἐν δὲ τῇ σημερινῇ καταστάσει τῶν πραγμάτων δὲν ἐστενοχωροῦντο νὰ τὴν κατηγορήσωσι φανερῶς ὡς κόλακα, μηχανορράφον ἢ ὡς τρώγουσαν ἐρπετὰ, τὰ μόνον πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιρροῆς γνωστὰ μέσα παρὰ ταῖς γυναῖκες τῆς Καρστόνης.

— Πράγματι, ἀδελφέ μου, πάντα ταῦτα φαίνονται ἀληθῶς παράδοξα! Καὶ ἐπὶ τέλους, ποτὲ δὲν θέλομεν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτῆν τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ, μοὶ λέγει ἡμέραν τινὰ ἢ ἀδελφῆ μου

Ἰούδῃ ἐπανερχομένη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Μανθάνω ὅτι αὕτη θέλει μείνει ἐν τῷ πύργῳ πρὸς περιποίησιν τοῦ μικροῦ μου λόρδου, τοῦ πτωχοῦ καὶ προσφιλοῦς τούτου πλάσματος! Ἦτο ἐκεῖ σήμερον, εἰς τὸ οἰκογενειακὸν θρονίον ἐξ ὀρασιότητος μέλανος ἐριούχου κεκαλυμμένον πρὸς εἰκόσι πέντε φράγχα τὸ μέτρον βεβαίως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θρονίον τοῦ ἐπιστάτου καὶ τὸ τῶν θεμαπόντων ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ παρομοίου ὑφάσματος, ἐνῶ ὁλος ὁ κόσμος ἔκλειεν ὁ μιλόρδος ὡσαύτως ἐθρήνει, ὡσεὶ ἔμελλε νὰ συντριβῇ ἡ καρδιά του! Πτωχὲ καὶ ἀγαπητὲ γενναῖε ἀνθρώπε!—ἡ δὲ κυρία Καρτθράϊτ εἶχεν ὡσαύτως μέγα πένθος ἐπὶ τοῦ τριακοστοῦ καὶ πρώτου αὐτῆς θρον . . . Ἀλλὰ σοὶ βεβαίῳ ὅτι οὐδὲ ἐν δάκρυ ἤλθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της! Τόσον γαλήνιος, τόσον ψυχρὰ, τόσον νῆχριστημένη, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε . . . Ἄ! δὲν ἤμπορῶ νὰ τὴν ἴδω κατὰ πρόσωπον. Εἶναι τόσον ὑποκριτικὴ καὶ τόσον ὑπουλοῦς, θωπεύουσα καὶ κολακεύουσα καὶ τὴν πτωχὴν ἐκείνην μαρκησίαν ὑποκλινέστατα καὶ τώρα! . . . ἄλλ' ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχη! Ὁ μιλόρδος οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτὴν διαρκούσης τῆς λειτουργίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὴν παρεκάλεσεν ἀκολούθως ν' ἀναβῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἄμαξάν του, ἀλλὰ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνη μαρκησία Βρανδῶνος.

— Καὶ ἰδική μου ἐπίσης, Ἰούδῃ.

— Ἄ! ἀδελφέ μου, σεῖς οἱ ἄλλοι ἄνδρες τόσον εὐκόλως συλλαμβάνεσθε ἀπὸ τὰς φιλοφρονήσεις! Τὴν γνωρίζω, ἐνθυμήσου τί σοὶ λέγω. Θέλεις παρατηρήσει μίαν ἡμέραν ὅτι ἡ κυρία Καρτθράϊτ εἶναι ὅλως διόλου διάφορος παρ' ὅ τι ὑπεθέσατε σὺ καὶ ἡ πτωχὴ ἐκείνη καὶ ἀγαπητὴ μαρκησία.

Οὐδὲν ἀπεκρίθην. Πολλάκις εἶχον ἐκπλαγῆ ὑπὸ τοῦ διορατικοῦ πνεύματος τῆς ἀδελφῆς μου καὶ εἶχον στενοχωρηθῆ ὀλίγον. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ. Ὡς ἰατρὸς τοῦ μικροῦ μαρκησίου εἶχον συχνὰς ἀφορμὰς πρὸς τοῦτο, ἀς δὲν ἤθελον ἀφήσει νὰ μὲ διαφύγῃσιν.

Ἐπεσκεπτόμην τὸ παιδίον ἄπαξ πολλάκις δὲ καὶ δις τῆς ἡμέρας ἄλλ' οὐδέποτε εὔρον ἐλλιπῆ τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ. Δι' ἐν μόνον ἠδύνατό τις τὴν μεμψθῆ: δι' ἔλλειψιν εὐθυμίας καὶ ἰλανότητος. Ἦτο ἀληθῶς πολὺ γαλήνιος, πολὺ σοφός, πολὺ μελαγχολικὴ, ἀνίκανος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύντροφος ἐνὸς παιδίου. Ἐν τούτοις οὐδὲν ἐστέρει αὐτοῦ, οὔτε φροντίδων, οὔτε τρυφερότητος. Ἡ ὑπὲρ τῆς υἱείας του μέριμνά της ἦτο ἀκατάπαυστος καὶ παρετήρησα ἀμέσως ὅτι ἠτο ἀποφύγουσα ἐπιμελῶς τὰς ἐπικινδύνους συγχευήσεις, ἀνέπτυσσε βαθμηδὸν τὸ πνευμά του. Ὡνόησει, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, ἔφερε τὸ δυστυχὲς μίκρον εἰς τοὺς θαυμασίους κήπους τοῦ πύργου, δι-

δάσκουσα αὐτὸ ν' ἀναγνωρίζῃ τὰ σχήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὀραιοτέρων ἀνθέων. Εἶχε πτηνοκομεῖον ἐκ σπανίων πτηνῶν, τὸ ὅποιον ἔτρεφε καὶ ἐπεμελεῖτο. Τὰ δὲ δωμάτια αὐτοῦ ἐπληροῦντο κατὰ διαδοχὴν ἐξ ἀντικειμένων ἐνδιαφερόντων καὶ πολυτίμων.

Ἄν ἠδυνάμην νὰ ὑποπτευθῶ, ὅτι ἡ κυρία Καρτθράϊτ εἶχε σπουδάσει τὸν Ἀριστοτέλη, ἠθελον ὑποθέσει ὅτι ἡ φιλοσοφία του τῆ εἶχε διδάξει ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μαθητοῦ της πάντα κοινὸν ἢ μέτριον τύπον. Τὰ σχεδιογραφήματα καὶ αἱ χαλκογραφίαι, αἵτινες ἐκόσμου τὸν θάλαμόν του, ἦσαν ἔργα τῶν πρώτων καλλιτεχνῶν. Εἶχε βιβλία καλλίστης ἐκδόσεως οἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ θεράποντες εἶχόν τι ἀνώτερον τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν. Οὐδεμία λεπτομέρεια, ὅσον μικρὰ, ὅσον ἀσήμαντος καὶ ἀνεφαίνετο, παρεμελεῖτο ὑπὸ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ, ἀνὰ διὰ ταύτης ἐπίστευεν, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀναπτυχθῇ ἡ φυσικὴ ῥώμη, νὰ προαχθῇ ἡ διάνοια ἢ νὰ σχηματισθῇ ἡ καλαισθησία καὶ αἱ ἐξεις τοῦ μαθητοῦ, ἐν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὰς φροντίδας της.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ μαρκήσιος οὐδενὸς ἐφείδετο τοῦ δυναμένου νὰ παράσχη αὐτῇ τὰ μέτρα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν σχεδίων της. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐλυπούμην ἐπὶ ταῖς προσπαθείαις ταύταις, πεπεισμένος ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ παραταθῇ ἡ ζωὴ τῆς βασιανισμένης ταύτης ὑπάρξεως.

Ἡ Ἰούδῃ ἐπέμενεν ἀποδίδουσα τὰς ὑπὸ τῆς κυρίας Καρτθράϊτ παρεχομένας φροντίδας εἰς τὸν υἱὸν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ πατρὸς. Ἐν τούτοις ταχέως ἔμελλον νὰ ἐξαλειφθῶσιν οἱ φόβοι αὐτῆς μὴ ἴδῃ τὸν μαρκήσιον θῦμα τῶν τετρασμάτων τούτων, καὶ τῶντι, δὲν ἐβραδύναμεν νὰ μάθωμεν τὸ προσεχὲς συνοικεσίον τοῦ μαρκησίου Βρανδῶνος.

Ὁ μαρκήσιος, μέγας κληρονομικὸς γαιοκτήμων, εὐγενεστάτην ἔχων καταγωγὴν καὶ ἄπειρα εἰσοδήματα, εἶχε καταστῆ ὑποψήσιος πρώτης τάξεως ἐν τῷ μεγάλῳ ἐμπορεῖῳ τοῦ γάμου. Αὐτὸς ὅστις, πρὸ τῆς συζύξεως αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Κιρχάμ, οὐδεμίαν ἐκέκτητο πίστωσιν, ἐπρώτευσεν ἤδη ἕνεκα τῆς κολοσσαίας προικὸς τῆς πρώτης συζύγου του. Καὶ λέγω τοῦτο, διότι ὁ μικρὸς δύσμορφος ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπλοῦν μηδενικὸν ἐν τοῖς χρηματιστικαῖς ὑπολογισμοῖς. Πάντες ἐφρόνουν ὅτι ἐλαχίστας εἶχε ζωῆς ἐλπίδας, συνεπῶς ὁ μαρκήσιος ἠριθμεῖτο μετὰ τῶν πλουσιωτάτων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας.

Ἀισχύνομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀλλὰ πιστεύω, καὶ ἔχω λόγους πρὸς τοῦτο, πολλαὶ οἰκογένειαι, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς πρώτης μαρκησίας Βρανδῶνος, εἶχον ἤδη ποιήσει διαθήματα πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιφθόνου προτιμήσεως εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς, ὁ δὲ μαρκήσιος, πρὶν ἢ ἐπανεισέλ-

θη και πάλιν εἰς τὸν κόσμον, κατέστη ὁ σκοπὸς πάσης περιποιήσεως και κολακείας, εἰς ἃς μόλις ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ κεφαλή ἰσχυροτέρα τῆς ἰδικῆς του. Πολλὰ σοβαρὰ συναγωνίστρια κατήλθον εἰς τὸν ἀγῶνα· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Φιτζροῦ ἀήρατο τὴν νίκην! ἡ λαίδη Ἰσαβέλλα Σαρλεμόν.

Ἐμάθουμεν ἀμέσως ὅτι ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ χαριστάτη τῶν γυναικῶν τοῦ Λονδίνου και ὅτι ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν εὐγενεστέρων και τῶν μᾶλλον καλῶς ἀνατεθραμμένων οἰκογενειῶν τοιουτοτρόπως προπαρεσκευασθῆμεν ἐξ ἀμίλλης νὰ θαυμάσωμεν και νὰ κολακεύσωμεν αὐτήν. Ἄπαντες νῦν γνωμόνου τὸν μαρκήσιον, ὅτι δὲν εἶχε διαψεύσει τὰς κοινὰς προσδοκίας, προσηκόντως νυμφευόμενος και οὐχὶ ἐκλέγων—ὡς ὑπῆρξε φόβος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς—τὴν ἀπεχθῆ ἐκείνην κυρίαν Καρτβράιτ.

Ὁ γάμος ἐγένετο περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου, ἀκριβῶς δέκα ὀκτὼ μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς πρώτης μαρκησίας. Τὸν δὲ Ἰούλιον διεδόθη ἐν Καρστόνης ὅτι ἔμελλε νὰ ἀφιχθῆ τὸ νέον ζεῦγος. Καὶ τῶντι ἀφίκετο περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ Λονδίνου διέρχεται διὰ τῆς Καρστόνης, ἐνθυμούμαι δὲ μεγάλα τέθριππα ζεύγη ἀνερχόμενα διὰ τῆς ὁδοῦ και εἰσερχόμενα εἰς τὸν πύργον διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ κινκλίδων. Ἐνθυμούμαι τὸν λευκόφαιον πῖλον τῆς νέας λαίδης Βρανδῶνος κεκοσμημένον ὑπὸ λευκῶν πτερῶν, τὴν εὐτυχεῖ ψυσιγνωμίαν τοῦ μαρκησίου, τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ταχυδρομικοὺς δίφρους τῶν εὐγενῶν και τῶν συνοδευουσῶν αὐτοὺς κυριῶν, και τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ὑπηρετῶν και τῶν θεραπόντων.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ γηραιοὶ τοῖχοι τοῦ πύργου ἀντήχησαν ὑπὸ θορύβου ἀσυνήθους αὐτοῖς ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου. Παντοῖαι διασκεδάσεις, ἔθριπποι περίπατοι, κηνύγια, ἀγῶνες ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ διαρκούσης τῆς ἡμέρας· χοροὶ, μουσικαὶ συμφωνίαι, δειπνα.

Οἱ ἀρχαῖοι ὑπηρεταὶ δὲν ἤρχοντο πλέον εἰς τὴν πόλιν, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Καρστόνης, ἐθισθέντες εἰς σεμνότερον ἐν τῷ πύργῳ βίον, ἠγνόουν ἀν ὄφειλον νὰ σκανδαλισθῶσιν ἢ νὰ εὐχαριστηθῶσιν ἐπὶ τῇ νέᾳ τάξει τῶν πραγμάτων. Οἱ δρόμοι ἡμῶν ἦσαν διενεκῶς σχεδὸν θορυβώδεις· ποτὲ μὲν ἔνεκα τῶν βαρέως ἐλαυνουσῶν ἀμαξῶν, ποτὲ δ' ἔνεκα τῶν ἀφηνιαζόντων ἵππων εἰχόμεν ἀκατάπαυστον κίνησιν ἐρχομένων και ἀναχωρούντων εὐγενῶν μετὰ τῶν συζύγων των και τῶν ἐν μεγαλοπρεπεῖ στολή ὑπηρετῶν των.

Αἱ ἑορταὶ ἐν τῷ πύργῳ οὐδέποτε διεκόπτοντο: ἦτο ἀληθὴς στρόβιλος διαδεχθεὶς τὴν ἡρεμον ζῶν, ἐν ἧ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἡμεθεα συνειθισμένοι ἐν Καρστόνη.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεως αὐτῆς κυριακὴν ἡ

νέα ἡμῶν οἰκοδέσποινα παρουσιάσθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὰ πρὸς εἴκοσι πέντε φράγκα τὸ μέτρον μέλανα καλύμματα εἶχον ἤδη ἀφαιρεθῆ, τὸ δὲ οἰκογενειακὸν θρονίον εἶχε καλυφθῆ ἐκ νέου ὑπὸ βυσσινιοβαφοῦς βελούδου. Ἡ μαρκησία κάλλιστα, κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν ἐνδεδυμένη, φέρουσα πῖλον κεκοσμημένον δι' ὑψηλῶν πτερῶν, ἐκαθέσθη πλησίον τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις ἐφαίνετο συναρπαζόμενος ὑπὸ τῶν βλεμμάτων αὐτῆς και τῶν κινήματων. Ὅποια καταπληκτικὴ ἀντίθεσις πρὸς ἐκείνην, τῆς ὁποίας κατεῖχον ἤδη τὴν θέσιν! Οἱ βόστρυχοι αὐτῆς ἦσαν φαιοὶ, ἐκτάκτως ἀφθονοὶ, οἱ ὀφθαλμοὶ μέλανες και διαπεραστικοὶ, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς θαυμασίως ὀροσερὸν, ἡ ρίς εὐθεῖα και ἀμεμπτος κατὰ τὸν σχηματισμὸν, τὰ χεῖλη αὐτῆς βαθείως ῥοδοπόρφυρα, οἱ ὀδόντες λευκότατοι, τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν και μεγαλοπρεπές· ἐκέκτητο ἐν γένει ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ προσωπικότητι ἀξιοπρέπειαν και θέλητρον, καθιστώντα αὐτήν ἐν τῶν ὀρασιωτέρων τοῦ κόσμου πλασματῶν, ἐξ ὅσων ποτὲ εἶδον.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ μαρκήσιος, ἐνθουσιῶν και θριαμβευτικῶς, ὠδήγησεν αὐτήν διὰ τῆς χειρὸς μέχρι τῶν προπυλαίων τῆς ἐκκλησίας, ὅπου οἱ κάτοικοι τῆς Καρστόνης συνηντῶντο κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ὅπως συνδιαλεχθῶσιν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, παρουσίασεν αὐτήν ἐνώπιον ὄλων ἐν μεγάλῃ πομπῇ, ἐνῶ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ τέθριππον ὄχημα μετὰ τῶν κομψῶν ἀμαξηλατῶν ἀνέμενεν αὐτοὺς νὰ τοὺς ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν πύργον. Ἡ μαρκησία ἠξίωσε ν' ἀποδεχθῆ ἐπιχαρίτως τὰς ἀποδοιδόμενας αὐτῇ τιμὰς, —προσρήσεις τοσοῦτον ταπεινάς, ὑποκλίσεις τοσοῦτον εὐτελεῖς, ὅστε ἀληθῶς καθίσταντο γελοῖαι. Ἡ καλλονὴ ὑπεμειδία, συγκαταβαίνουσα ν' ἀπευθῆναι εἰς ἕκαστον κολακευτικούς τινὰς και χαρίεντας λόγους. Κατ' ἑμαυτὸν εὕρισκον αὐτοὺς λίαν γλυκεῖς, ἀλλ' ὡς φαίνεται, εἶχον ἄδικον, διότι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο κηγευμένος. Ἐν τέταρτον μόλις ὥρας ματαίων φιλοφρονήσεων, ἠνωμένων μετὰ θαυμασίας κομψότητος και μειδιῶντων βλεμμάτων, κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν κοινὴν γνώμην και νὰ κατακτήσῃ τὰς καρδίας πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ ἔτη τῶν εὐεργεσιῶν και τῶν ἐλεημοσυνῶν τῆς μακαρίτιδος μαρκησίας Βρανδῶνος.

Ἡ θεότις διήλθε μεταξὺ ἡμῶν ἕνα μόνον μῆνα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς τὰ πάντα ἐν Καρστόνη ἐπανῆλθον και πάλιν εἰς τὴν γαλήνην, ἡμεῖς δὲ οὐδεμίαν εἶχομεν πλέον ἄλλην διασκέδασιν ἢ τὸ πικετόν ἡμῶν κατὰ τὰς ἐσπέρας και τὰς περὶ τῆς υγείας τοῦ μικροῦ λόρδου φλυαρίας.

Ἡ νέα σύζυγος εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει εἰς αὐτὸν πᾶσαν περιποίησιν και τρυφερότητα, ὑφ' ἧς πάντες οἱ παρестῶτες, ἰδίως δὲ ὁ σύζυγος, ἠσθάν-

ὄψαν ἑαυτοὺς συγκεκινημένους. Γονυπετὴς πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπου τὸ πτωχὸν πλάσμα ἀνέπαιε τὴν κεκλιμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, ἠσπάζθη τὰς ὠχρὰς αὐτοῦ παρειάς, ἐφ' ὧν εἶχον καταπέσει τινὰ δάκρυα.

— Προσφιλὲς καὶ συμπαθὲς τέκνον! Πρέπει νὰ μὲ ἀγαπᾷς πολὺ, ἰδὲ. . . εἶμαι ἡ μαμὰ σου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, καὶ οἱ μεγάλοι καὶ μαῦροι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων, ὅχι, δὲν εἶσθε μαμὰ, μὴ λέγετε τοῦτο. Ἐκείνη ἦτο μιὰ κρὰ καὶ ὠχρὰ, καὶ τόσον γλυκεῖα! . . . καὶ σεῖς, σεῖς εἶσθε μεγάλη . . . μεγάλη καὶ ὠραία κυρία.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀγαπητὸν μικρὸν μου! . . . Ὅποια ἀγάπη, ὅποια θελκτικὴ ἔκφρασις! Ἀγαθὴ μου κυρία Καρτθράϊτ, —διότι εἶσθε βεβαίως ἡ κυρία Καρτθράϊτ, περὶ ἧς τόσα ἤκουσα, — πόσον εἶμαι εὐτυχὴς διότι σὰς γνωρίζω καὶ δύναμαι ἅμα νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὰς τρυφερὰς φροντίδας, μεθ' ὧν περιβάλλετε τὸ πτωχὸν τοῦτο δυστυχὲς . . . φροντίδας, εἰς ἧς ἐλπίζω νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου ἐνόσφ ζῆ. . . πτωχὸν μικρὸν!

— Νομίζω ὅτι πηγαίνει καλλίτερα, ἀγαπητὴ μου κυρία Καρτθράϊτ, εἶπεν ὁ μιλόρδος. Ἐν τούτοις δὲν βλέπω ἐπαισητὴν βελτίωσιν. Ἵποφέρει ἴσως ὀλιγώτερον τῶρα τελευταῖον, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἐλπίζω, μιλόρδε. Ἐν τούτοις δὲν βλέπω ἐπαισητὴν βελτίωσιν. Ἵποφέρει ἴσως ὀλιγώτερον τῶρα τελευταῖον, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Φεῦ! κυρία Καρτθράϊτ, λυποῦμαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ σας. Ἐπὶ τέλος πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ τὸ λυπηθῆ ὁ Θεός!

Εὐτυχῶς τὸ τέκνον δὲν ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην.

Αἱ ὑπὸ τῆς μαρκησίας προαγγελθεῖσαι τρυφερὰι φροντίδες περιορίσθησαν σπανιώτατα εἰς σύντομόν τινα ἐπίσκεψιν, διαρκούσης τῆς ὁποίας πύχαιστετο ὑψοῦσα τοὺς ὤμους ἕνεκα τῶν λεπτολόγων προπαρασκευῶν τῆς κυρίας Καρτθράϊτ διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ μαθητοῦ της. Ἡ ὕψωσις αὕτη τῶν ὤμων ἐφαίνετο λέγουσα: «Ὅποιοι παραλογισμὸς δι' ἐν τοιοῦτον ἔκτρομα!» Ἐν τούτοις μετὰ μεγάλης συγκαταβάσεως προσεφέρετο πρὸς τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ.

Ἐβλεπον καθ' ἑκάστην τὴν γενναίαν διδάσκαλον συνοδεύουσαν ἐν σιωπῇ διὰ μέσου τῶν δένδρουστοιχιῶν τοῦ κήπου τὸν μικρὸν κόμητα, περιβραμένον ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ του ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ φαιότριχος ὑπρέτου, ἐνῶ ὁ πύργος ἀντήχει ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν γελώτων καὶ τῶν ἁσμάτων.

Μεγάλα μεταβολὰι ἐτελέσθησαν τὸ προσεχὲς ἔτος. Ἡ μαρκησία ἔτεκεν υἱὸν ἐν Λονδίῳ, τῆσαρας δὲ μῆνας μετὰ τὰ ἐπιλόγια αὐτῆς ἤλθεν εἰς Βρανδῶνα, ὅπως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ βαπτίσματος, παράσχῃ δικασθεῖσαι καὶ τελετὰς εἰς

ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, μικροὺς καὶ μεγάλους.

Ἐνόμιζον ἀκατάλληλον τὴν μετὰ τοσαύτης ἐπιδείξεως ἑορτὴν τῆς γεννήσεως παιδὸς προωρισμένου εἰς τοσοῦτῳ μέτριον μέλλον, τῆς μὲν μητρικῆς παρουσίας μηδαμινῆς οὐσης, τῆς δὲ τοῦ πατρὸς ἰσοβίου καθ' ὀλοκληρίαν' οὐδένα ἐν τούτοις κατέστητα κοινωνὸν τῶν σκέψεών μου τούτων. Ἡ κυρία Καρτθράϊτ ὡσαύτως ἐφάνη ἐκπληκτος, ἀκούουσα νὰ λαλῶσι περὶ τῶν σχεδίων ἐκείνων τῆς πολυτελοῦς ὑποδοχῆς. Ἄλλως ἐν τούτοις διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Καρστόνης, οἵτινες προσκεκλημένοι ἐν σώματι, εὔρον τὸ πρᾶγμα καθ' ὀλοκληρίαν φυσικόν. Τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη, ὑποθέτω, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς διαδηλώσεσιν τῆς χαρᾶς αὐτῶν καὶ τῆς εὐαρσεκείας.

Ἐδόθη μέγα γεῦμα ἐν ὑπαίθρῳ διὰ τοὺς ἐργάτας, ζῦθος κατ' ἀρῆσκείαν καὶ χοροὶ ἐπὶ τοῦ χλοάζοντος πεδίου. Τράπεζαι παρετέθησαν ἐν διαφόροις αἰθούσαις τοῦ πύργου διὰ τοὺς γαιοκατόχους τῆς ἀνωτέρας τάξεως, δεῖπνον δὲ παρεσκευάσθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ χοροῦ, χάριν τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν τῆς πόλεως. Τὸ θαυμάσιον νήπιον — καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μου εἶδον ὠραιότερον παιδίον — παρουσιάσθη ἐνώπιον ὄλων μετὰ βασιλικῆς σχεδὸν πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας, ὁ δὲ μαρκησίας ἐδέχετο συγχαρητήρια ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς διὰ τὸν υἱὸν του, οὗ τὸ μέλλον ἐφαίνετο τοσαῦτα ὑποσχόμενον. Ἡ λέξις κληρονόμος δὲν ἀπηγγέθη, ἀλλὰ πάντες ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐνῶ ἡ μήτηρ παρεδίδετο ἀκρατήτως εἰς τὴν ἀγερωχίαν ἐκείνην, ἣν δοκιμάζει ἀείποτε ματαῖα γυνή, παρουσιάζουσα τὸν υἱὸν της εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην.

Τὴν βλέπω ἀκόμη ἐν πάσῃ τῆς καλλονῆς αὐτῆς τῇ λαμπρότητι, μὲ τοὺς θαυμασίους φαιούς βοστρύχους της, μὲ τὴν ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου ἐσθῆτα αὐτῆς ἀκτινοβολοῦσαν ἐξ ἀδαμάντων, ἱσταμένην ἐπὶ τῆς εισόδου τῆς αἰθούσης, περικυκλωμένην ὑφ' ὄλων τῶν εὐγενῶν ἐκείνων καὶ μεγάλων προσώπων, καὶ ἐγγερίζουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τροφοῦ, μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ βαπτίσματος, τὸ παιδίον κεκαλυμμένον ὑπὸ κεντημάτων καὶ δαντελλῶν, περιβεβλημένον ἐν πλουσίᾳ σισύρα, μεγαλοπρεπῶς μέχρι τοῦ ἐδάφους καταπιπτούσῃ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἀληθὴς, ὁ μόνος κληρονόμος, πάσχων πολὺ διότι ἐγκατέλιπε τὸν θάλαμόν του, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως διότι ἐτόλμησαν νὰ τὸν δεῖξωσιν εἰς τὸ δημόσιον, ἦτο ἐξηπλωμένος ἐν τῇ κλίνῃ του, στεναζών, ἔχων τὴν χεῖρα ἐντὸς τῆς χειρὸς τῆς κυρίας Καρτθράϊτ.

— ὦ! κυρία Καρτθράϊτ, πόσον εἶμαι θυ-

μωμένοις διότι δὲν ἠμπόρῃσα νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο βιάπτισμα! Σᾶς παρακαλῶ, εἰπέτε νὰ μοὶ φέρωσι τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω καὶ ποτὲ δὲν θέλουσιν.

— Ὅχι, ἀγάπη μου, ὄχι σήμερον.

— Διατί; Εἶναι τόσο νύστιμος!

Παρεκάλῃσε μετὰ τσαύτης ἐπιμονῆς, ὥστε ὁ μικρὸς λόρδος Λουδοβίκος, περιβεβλημένος, ὡς τὸν εἶδον, ἐξ ἀτλαζίου καὶ δαντέλλας ὠδηγήθη εἰς αὐτόν.

— Ἀφετέ με νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ, τροφός; ποτὲ δὲν με ἀφίνετε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ.

— Ἀφετέ τον, τροφός, εἶπεν ἀνυπόμονος ὁ λίγον ἢ κυρία Καρτθράιτ. Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸ παιδίον; Διατί δὲν τὸ ἐπιτρέπετε;

— Δι' ὅλον τὸ χρυσίον τοῦ κόσμου ὄχι, κυρία. Ἀληθῶς ἡ μιλαίδη δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φέρω τὸν λόρδον Λουδοβίκον εἰς τὸν θάλαμον τοῦτον νομίζει ὅτι εἶναι ἀποτρόπαιον διὰ τὴν υἰγιάν του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ νὰ ἐπιτρέψω νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ, ὑπὸ οὐδεμίαν πρόφασιν ἤθελον τολμήσει βεβαίως ν' ἀναλάβω τὴν εὐθύνην, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ χάσω τὴν θέσιν μου, κυρία Καρτθράιτ.

Ἡ κυρία Καρτθράιτ ἐτήρει σιγὴν ἀγανακτικῆς. Ἡσθάνετο ἐν τούτοις ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποκριθῆ ἄλλὰ τί; δὲν ἐγνώριζεν.

Εἶχε παραζαλισθῆ καθ' ὀλοκληρίαν.

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι παρνοεῖτε τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας Βρανδῶνος, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιθυμῆ ἡ κυρία νὰ ἐνισχύσῃ τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν δεικνύει πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— ὦ! τοῦτο, κυρία, εἶναι ἀδιάφορον! Δι' οἰονδήποτε καὶ ἂν δεικνύῃ συμπάθειαν ὁ πτωχὸς νέος λόρδος, δὲν θὰ ζήσῃ ἀρκετὰ πολὺν χρόνον, ὥπως τοῦτο ἔχη συνεπέας.

— Κάλλιστα, ἄς ἐξέλθῃ τὸ παιδίον!

— Τὸ παιδίον! ἐπανελάμβανεν ἡ τροφός ἐγκραταλείπουσα τὸν θάλαμον. Τὸ παιδίον! Τῆ ἀληθείᾳ, ἡ λαίδη Βρανδῶνος ἤθελεν εὐχαριστηθῆ. . . εὐχαριστηθῆ, ἀληθῶς! Ἐν δυστυχῆς, ἀνάπηρον παιδίον! . . . Εὐχάριστος συναναστροφὴ διὰ σᾶς, Θεσαυρό μου. Ἄ! τοῦτο δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαρκῆσῃ πολὺν καιρόν. Ἡθελεν εἶσθαι ἀληθῆς ἐλεημοσύνη ἀπὸ μέρους τοῦ καλοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς ἑαυτόν. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαρκῆσῃ πολὺν καιρόν. Εἶναι τοῦλάχιστον παρηγορία.

— Κυρία Καρτθράιτ, εἶπεν ὁ μικρὸς, τί ἠθέλησε λοιπὸν νὰ εἶπῃ ἡ τροφός τοῦ μικροῦ; Διατί δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν ἀδελφόν μου; Τὴν ἤκουσα νὰ με ὀνομάζῃ: πτωχὸν νέον λόρδον. ὦ! ναί! γνωρίζω καλῶς, ὅτι εἶμαι πτωχὸς νέος λόρδος. Ἀλλὰ διατί δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐναγκαλιζώμαι καὶ ν' ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου; Σκέ-

πτομαι τόσο συχνὰ δι' αὐτόν! Εἶμαι πολὺ μεγαλύτερος, πολὺ μεγαλύτερος ἀπ' αὐτόν, καὶ θέλω νὰ τὸν χαϊδεύω. . . νὰ τῷ κάμω πολλὰ δῶρα. Θὰ τῷ δώσω τὸ μικρὸν ἀμαξάκι μου, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσο ἡσυχον καὶ τόσο εὐμορφον, θὰ τῷ δώσω ἐπίσης τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, τοὺς ὁποίους ἐκάμετε δι' ἐμέ, καὶ τὰ ὠραιότερα πράγματά μου. Ἀλλὰ δύο μόνον δὲν θὰ τῷ δώσω ποτέ: τοῦτο—ἦτο μικρὸν μετάλλιον περιέχον τοὺς βοστρύχους καὶ τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς του—καὶ σᾶς, ἀγαθῆ μου, ἀγαπητῆ μου κυρία Καρτθράιτ.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης αἱ μετὰ τῆς οἰκογενεῖας Βρανδῶνος σχέσεις μου ἔπαυσαν ἐπὶ μικρὸν χρόνον. Ἡ οἰκογένεια ἀνεχώρησε διὰ τὸ ἐξωτερικόν, προτιθεμένη, ὡς ἐλέγετο, ν' ἀποκατασταθῆ εἰς Καρλσβάδην, ὥπως δοκιμάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λουτρῶν ἐπὶ τοῦ κόμητος Σαινζερμαῖν. Ὅπως δὴποτε, ἐπὶ ἔνδεκα ἢ δώδεκα ἔτη δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

Ἐν τούτοις διετέλουν εἰς ἀλληλογραφίαν κατὰ τὴ διάστημα τοῦτο μετὰ τῆς κυρίας Καρτθράιτ, ἥτις ἐξηκολούθει ἐπιτελοῦσα τὰ καθήκοντα τῆς παιδαγωγοῦ παρὰ τῷ νέῳ κόμητι. Δὲν ἔμαθον ἀκριβῶς τὰς θλίψεις καὶ τὰς προσβολὰς, ἃς ὑφίστατο ἀπὸ μέρους τῆς μαρκησίας διὰ τὰς φροντίδας καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ αὐτῆς ἀφοσίωσιν, διότι οὐδέποτε αὕτη μοὶ ὑπῆνίχθη τι κατ' ἐλάχιστον περὶ τῆς θέσεώς της ἢ περὶ τῶν προσωπικῶν αἰσθημάτων της, ἐκτὸς ἂν ἐσχετίζοντο πρὸς τὸν νέον κόμητα. Εἶχεν ἀποφασίσει σταθερῶς καὶ ἀκλονήτως ν' ἀφιερωθῆ καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸν υἱὸν τῆς φίλης καὶ εὐεργεστρίας της, τίποτε δὲ, οὔτε προσβολὴ εἰς τὴν φιλαυτίαν της οὔτε ὕβρις εἰς τὰ αἰσθημάτά της, τίποτε, εἰμὴ μόνον ὀριστικῆ τις παραίτησις, ἠδύνατο νὰ τὴν πείσῃ ν' ἀποχωρισθῆ τῆς οἰκογενεῖας ταύτης, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ἤδη ὡς ἰδίαν αὐτῆς οἰκογένειαν.

Βραδύτερον ἐπληροφορήθη ὅτι εἶχεν ὑπομείνει μετ' ἀνοχῆς καὶ γαλήνης πᾶσαν δοκιμασίαν ἐκ τῶν προπετειῶν, εἰς ἃς ἐξέτιθετο ἀδικαίως, ἔνεκα τῆς κατωτέρας αὐτῆς τάξεως καὶ τῆς ἀμφιβόλου θέσεώς της ἐν μέσῳ ἀνθρώπων διαφθαρμένων ἐκ τῆς εὐγενείας αὐτῶν καὶ τοῦ πλούτου, οὐδεμίαν προσοχὴν δεικνύουσα, ὁπόταν δὲ ἡ ἀλαζονεία καθίστατο λίαν σοβαρὰ, ἀποθῶσα αὐτὴν δι' ἐπιδεικτικῆς ἀταραξίας.

Μετὰ βαθείας ἀφοσιώσεως, μετὰ τρυφερότητος μοὶ ἐλάλει ἀείποτε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς περὶ τοῦ νέου μαθητοῦ της. Μοὶ περιέγραφε τὴν τρυφερότητα, τὴν εὐχισθησίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρός του, τὸν ζῆλον αὐτοῦ πρὸς τὴν μάθησιν, τὸ ἀληθὲς ἐκπληκτικὸν αὐτοῦ πνεῦμα, τὴν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του κρίσιν καὶ τὴν γενναίαν καὶ φιλόστοργον αὐτοῦ καρδίαν. Ἐν νέφος ἐν τούτοις ἡμάχου τὴν εἰκόνα ταύτην: ὁ

ὅπως, ἡ βεβαιότης σχεδὸν προσεχοῦς θανάτου. Ἡ κυρία Καρτβράιτ συνεμερίζετο τὴν γενικὴν ἀνάμνησιν ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ τοσοῦτον θαυμασίως πεπρωκισμένον ὑπὸ τῆς φύσεως, ὑπεσκάπτετο ὑπὸ ἀσθενείας ἀνάτου, ὃ δὲ θάνατος ἤθελεν εἶσθαι δι' αὐτὸ τὸ μέγιστον τῶν εὐεργετημάτων, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ τῷ εὐχηθῶσιν οἱ φίλοι του.

«Προσεπάθησα ἀνευδότης, μοι ἔλεγεν ἓν τινι τῶν ἐπιστολῶν της, ν' ἀκολουθήσω ὅσον ἠδύναμαι τὰς τοσοῦτον σοφὰς προθέσεις τῆς ἀξιοπαιδείας μητρὸς του καὶ νὰ ἰσχυροποιήσω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κατὰ τῆς ὁδύνης τοῦ μικροῦ σώματος του. Φρονῶ ὅτι ἐπέτυχον διδάξασα αὐτὸ νὰ ἀπομνησθῆται τὴν ὁδύνην; Πῶς νὰ καταπραῦνω τὴν πικρὰν τῶν ὕβρων καὶ τῶν ταπεινώσεων; Εἶναι ἀσθενεστάτη παρηγορία ἡ γνώσις, ὅτι κέκτηται τὸ ἀκατάβλητον θάρρος Σπαρτιάτου καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν χριστιανοῦ, εἰ καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἶναι μακρὰ σειρὰ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωνίας. Σήμερον ἀκόμη—καὶ ἐν τούτοις εἶναι νεώτατος ἀκόμη—εἰς ποίαν θλιβερὰν ὑπαρξίν δὲν εἶναι καταδικασμένος, μαραινόμενος ἐπὶ τῆς ἐπαδύνου κλίνης του ἢ συοόμενος ἐν τῇ κλίνῃ του διὰ μέσου τῶν μονοτόνων τούτων κήπων (μοι ἔγραφεν ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς αὐτῶν ἐπαύλευς) ὁ μικρὸς ἀσθενής, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του ἀπολαμβάνουσι πάσας τὰς χαρὰς τῆς νεότητος, τῆς υγιείας καὶ τῆς εὐρωστίας! Ἡ σπανία αὐτοῦ διάνοια παρέχει εἰς αὐτὸν ἀληθῶς ἡρωικότερας τινὰς τῆς ὠρίμου ἡλικίας τέρψεις! ἀλλὰ δύναται αὐταὶ ν' ἀναπληρώσωσι τὰς τῆς νεότητος, ἐπὶ παραδείγματι τὰς τῆς εὐθύμου καὶ ζωηρῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ του λόρδου Λουδοβίκου; Ἄ! ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς ἰσχυροῦς, τῆς εὐρωστίας καὶ τῆς υγιείας! Ἴδου, τὸν βλέπω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πηδῶντα ἀπὸ τοῦ ἀραβικοῦ ἵππου του κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ περίπατον εἰς τὰ μαγευμένα ταῦτα περὶχωρα. Ὅποια ἀντίθεσις μετὰ τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ του!

«Ἡ ἀκροσφαλῆς υγεία τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, ἐξηκολούθει, ἔχει καὶ ἄλλας συνεπείας θλιβερωτέρας ἀκόμη. Ἄπαντες θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἐπιθάναντον—τοιούτος δὲ ὑπῆρξε πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀγγλίας ἀναχωρήσεως μας—καὶ ἔσχον τὰς μεγίστας τῶν δυσχερειῶν, ὅπως ἐπιτύχω τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀνατροπῆς του. Μόνον καταπέισασα τὸν μαρκήσιον ὅτι αὕτη εἶναι δι' αὐτὸν ἀναγκαία διασκέδασις καὶ τέρψις.—ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ ἐλευθερίαν ἐνεργείας.—Πρὸς τίνα λόγον, μοι ἐπανελάμβανον ἀκαταπαύστως, καὶ τίς ἢ ἐξ αὐτῆς ὄφελεια; Ὅμοιωθῶ, ὅτι συμερίζομαι τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ βλάπτειν τὰ πράγματα, ἤθελον δ' αἰσθανθῆ βεβαίως νὰ μ' ἐγκαταλείπῃ τὸ θάρρος μου, ἂν ἡ

μην ὑποχρεωμένη νὰ ἐξεγείρω τὸν λόρδον Σαινζερμαίν εἰς τὴν ἐργασίαν. Τοῦναντίον αἰσθάνομαι δυσκολίας νὰ μετριάζω τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. Οὐδέποτε κορέννυται πίνων ἀπὸ τοῦ φρέατος τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐπιθυμῶν τὰ πάντα νὰ γνωρίζῃ καὶ τὰ πάντα νὰ μανθάνῃ.

» Ἀληθῶς, ἀγαπητέ μου κύριε Οὐίλσον, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐν ἐμοὶ ἐξεγειρόμενα ἕνεκα τῆς δυστυχοῦς θέσεώς του καὶ τοῦ χαρακτῆρός του,—τὸν ὑπερβάλλοντα θαυμασμόν καὶ τὴν βαθεῖαν θλίψιν, τὴν ὁποίαν μοι ἐμπνέει.»

Ἐν ἄλλῃ αὐτῆς ἐπιστολῇ, ἀποκρινομένη εἰς τίνα ζητήματα, περὶ ὧν ἐζήτησαν πληροφορίας, μοι ὑπεδείκνυνεν ὅτι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἐξῆ ἀποκεχωρισμένος οὕτως εἶπεῖν τῆς οἰκογενείας του, οὐδέποτε παρουσιαζόμενος εἰς τὸ δημόσιον μετὰ τῆς μαρκησίας· ὅτι ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἔθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἀληθὴς καὶ μόνος κληρονόμος, ὡς τοιοῦτον δὲ μετεχειρίζοντο αὐτὸν πάντες· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅτι ἡ μαρκησία ἐφαίνετο τοσοῦτον πεπεισμένη, ὅτι ὁ πρεσβύτερος υἱὸς οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ὠφέλειαν δι' αὐτὴν ἢ διὰ τὰ τέκνα της, καὶ ὅτι αὕτη οὐδ' ἐλάμβανε τοῦλάχιστον τὸν κόπον νὰ ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἢ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἀφοσίωσιν ἣν εδείκνυνεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἡ μαρκησία εἶχε τότε τέσσαρα τέκνα· εἶχε γεννηθεῖς τρεῖς θυγατέρας μετὰ τὸν λόρδον Λουδοβίκον.

**Ἔπειτα συνέχισα.*

K^c MARSH.

Ἡ Πινακοθήκη τοῦ ἐν

ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ σχολείου τῶν Τεχνῶν, τοῦ Μετσοβείου ἤδη ἐπικληθέντος, ἐσχηματίσθη ἀξιόλογος Πινακοθήκη καὶ ἤδη ἐντελῶς παρασκευασθεῖσα ἀνοίγεται εἰς τὸ δημόσιον. Ἡ Πινακοθήκη αὕτη σύγκειται ἐξ 117 μεγάλων τε καὶ μικρῶν πινάκων. Ἐκ τούτων τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα πίνακες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τινες μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας, ἀπετέλουν ἄλλοτε τὴν συλλογὴν τοῦ πανεπιστημίου, ἣτις δι' ἀποφάσεως τῆς συγκλήτου καὶ τῆ πρωτοβουλία τοῦ φιλοκάλου πρυτάνεως κ. Ἀναγνωστάκη, ἀπεστάλη καὶ κατετέθη ὁλόκληρος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μετσοβείου οἰκοδομηματος. Αἱ λοιπαὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰδόμεναι εἰσὶν αἱ ἄλλοτε ἀποτελοῦσαι τὴν παλαιὰν Πινακοθήκην τοῦ σχολείου, δῶρον αἱ πλείεσται τοῦ μακαρίτου Μαντζουράνη καὶ ἄλλων, καὶ τινες ὀλίγαι δωρηθεῖσαι ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ διαμενούσης κυρίας Καμπάνη. Μεταξὺ τῶν πινάκων τούτων διακρίνονται ἰδίως τὸ Βαλαρκίον καὶ τὰ Χορεῦσινα Χερουβίμ τοῦ Ροῦβενς, ὁ Ἀπόλλων καὶ Ἀφροῆ τοῦ Νικολάου Πουσσέν, ὁ ἐν Ἐμμαοῦς δεῖπνος τοῦ Βασ-